

Kapitola 1

„Na co myslíš?“

„Na britskou královnu a na tu jejich odpornou kávu, která se nedá pít.“

„Můžeš být chvíli normální?“

„Ne.“

„Ty jsi fakt problematická.“

„Spisovně je problémová, Soňo,“ opravila jsem ji laskavě.

„Až přistaneš, pošli zprávu, ať se nestresuju z toho, že už se s tebou nikdy nepohádám.“

„Chceš se hádat?“

„Zvykla jsem si.“

„Neměla jsi mi to dovolit.“

Podívala jsem se na lidi kolem sebe.

V rukou měli palubní lístky a tvářili se unaveně.

„Tobě se dá něco zakázat?“

„Ne, ale ty ses ani nepokusila.“

„Protože tě mám přečtenou.“

„Já sebe ne.“

„No tak, hlavu vzhůru, Karin.“

Přikývla jsem.

„Máš všechno sbalené?“ položila mi poslední otázku v rodné řeči.

„Všechno. Vleču s sebou třicetikilový kufr pesimismu a nemíním cvakat za nadváhu. Ale především...“

„Kašleš na lásku,“ skočila mi do řeči. „Už jsi to říkala aspoň stokrát.“

Dívám se na Soňu a najednou se neubráním slzám. Takovým skrytým. Takovým, které nestékají po tvářích, jenom hrozně pálí v očích a není je vidět.

Natáhla jsem ruce.

Objala mě.

Pevně jsem ji sevřela.

V jejích objetích jsem měla vždycky pocit, že jsem v bezpečí.

Někteří lidé nás objímají „bezpečně“ a někteří zase „nebezpečně“.

Ale o tom později...

Kapitola 2

Letištní hala se netvářila nijak. Já zoufale a Soňa, jako by nebylo nic přirozenějšího v životě než můj právě chystaný odlet do Londýna.

Práci jsem si našla přes internet.

Hledáme guvernanku ke třem dětem. Anglický jazyk nutný. Tak zněl inzerát.

Jednoho bezvýznamného úterý jsem s gestem klavíristky položila svých deset pečlivě pěstěných prstů na klávesnici notebooku a napsala obratem odpověď.

Mám kladný vztah k dětem, ke koním a k Eltonu Johnovi. Dokážu si přeložit jeho texty bez pomoci slovníku.

Karin

Upřímně řečeno, nečekala jsem odpověď. Za-reagovat na takovýhle bonmot bych byla schopná pouze já, moje přítelkyně Soňa a ještě pár týpků se smyslem pro dobře pěstovanou imageovou a nezávaznou komunikaci na stránkách Facebooku.

Odpověď však překvapivě přišla.

Obratem.

V podobě minidotazníku, který jsem vyplnila a vrátila po deseti minutách na adresu přímo do Londýna.

Po několika e-mailech a jednom telefonátu od mého budoucího zaměstnavatele bylo vše domluvené. Přiletím desátého února na letiště Luton v Londýně letem F 345. Pan Cook na mě bude čekat spolu se svými třemi dětmi, abych prý s nimi byla v kontaktu od první chvíle svého příjezdu do Velké Británie.

Občas dělám v životě hlouposti, ale tahle bude medailová, blesklo mi hlavou, když jsem si sedala k okénku v letadle vedle štíhlé blondýnky. Blondýnky se špatně odbarvenými vlasy a s řídkými řasami.

Každý člověk dělá v životě hlouposti, ať už si to přízná nebo ne. Za hloupost většinou považujeme každý něco jiného, a tak jejich přesná definice není jednoznačná, utěšovala jsem se alibisticky. Pohodlně jsem se usadila a sledovala letušku, která nacvičenými pohyby demonstrovala, jak ustát pád letadla a za pomoci čeho částečně nebo zcela přežít. Vždycky jsem při pohledu na letušky, které

dělaly tuto povinnou gymnastiku, pochybovala, jestli to jejich představení má pro pasažéry nějaký smysl. Pokud by opravdu došlo k nějaké katastrofě, nastala by nekontrolovatelná panika. Byla bych první, kdo by ji svou slušně hysterickou výbavou udržoval až do úplného konce. A co je na tom nejhorší, bylo by nás víc.

Letuška docvičila, letadlo nabralo rychlost a odlepilo se od asfaltu startovací dráhy. Zamířilo o něco blíž ke „království nebeskému“ a já měla strašnou chuť položit někomu tam nahoře aspoň pár otázek. V té chvíli jsem však byla na toho, kdo to tam má celé pod palcem, pořádně naštvaná.

Proč mi to udělal?